

hjælp, man yder dem, naar man giver 50 Kr. om Aaret eller maaske lidt mere, ved jeg ikke, hvad det er. Men den synes jeg fremdeles Samfundet bør give dem uden at kræve yderligere Beskatning af de fattige i Samfundet, altsaa uden at kræve, at de gennem en saa og saa stor Aarrække selv skulle betale hele eller en væsentlig Part af den Understøttelse, de en Gang, naar de ere blevne gamle, muligvis skulle oppebære. Jeg kan, som jeg sagde forleden, navnlig ikke forstaa, at det ærede Medlem fra Otterup, som tilhører Husmændenes Lejr — efter hvad der staaar paa Listen i alt Fald — har fundet det passende at falde den Stand i Ryggen, han selv tilhører, ved at give sin anbefaling til Ophævelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) talte om det samme Emne, da han forleden Dag havde Ordet. Jeg forstod ikke rigtig, hvad han mente. Han vilde have et Folkepensionssystem, som „ikke har til Formaal at fratage Folk Alderdomsunderstøttelsen, men give dem baade denne Forsørgelse og anden Invaliditetsforsørgelse” — det staaar at læse i Rigsdagstidende Sp. 278. Men for saa vidt det er rigtigt, at man ikke vil fratage nogen Alderdomsunderstøttelsen, men at man tværtimod vil give dem baade den og en anden Forsørgelse, kan jeg ikke ved tro, at det ærede Medlem har talt paa Højres Vegne eller paa de Regeringsmedlemmers Vegne, der have udtalt sig i anden Retning. Det er sikkert ikke Højres Opfattelse, saa vidt jeg har forstaaet. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem — der nu vel desværre ikke er til Stede — maaske tænker sig en anden Ordning, et Pensionsystem, hvorefter Arbejdskøberne betale — hvad der ogsaa kan være nogen Mening i — et betydeligt Bidrag ind i Statskassen for hver Arbejder, de have i deres Tjeneste, for at disse en Gang i deres Alderdom kunne nyde dette. Derom udtalte det ærede Medlem sig ikke nærmere, men som sagt, det, der er fremgaaet af hans Partifællers Udtalelser, har i alt Fald ikke været, at man agtede at give mere, men at man vilde kræve en Forandring, hvorved Befolkningen selv skulde ved Hjælp af en ny Byrde betale den Alderdomsunderstøttelse, som i Henhold til den gældende Lov nu tilstaas uden et saadant Vederlag.

Jeg skal ikke opholde mig videre ved de ærede Medlemmer, der i øvrigt have beskæftiget sig med saavel dette som andre

Emner, om hvilke jeg har haft Lejlighed til at udtale mig, men jeg har en Henvendelse at rette til den højtærede Forsvarsminister. Det var jo saadan, at Kongen holdt Officersjubileum den 19. Oktober — jeg haaber, Formanden ikke har noget imod, at jeg noterer den Kendsgerning —, og i Anledning af dette Officersjubileum arrangeredes der en Fest af noget, som hedder Officersforeningen. Ved denne festlige Lejlighed synes der at have været indført en ny Praksis med Hensyn til, hvilke Pligter der paahviler de menige Soldater. Ifølge „Berlingske Tidende”s Referat deltog 135 Officerer i Festen, og selvfølgelig skulde der nogle til at opvarte disse 135 Officerer. Saa viser det sig, at Opvartningen ved Bordet besørgedes af 11 Menige, dirigerede af 4 Opvartere. Nu ere Opvarterne jo Folk, der skulle leve af deres Arbejde ligesom andre Mennesker. Det er derfor forstaaeligt, at Opvarter- og Tjenerstanden ikke roligt kan se paa, at Soldaterne nu skulle anvendes som Suppleanter, eller hvad man vil kalde det, for Opvartere rundt om i Restaurationer og Foreningslokaler. Naar Begyndelsen er gjort i Officersforeningen i dennes egne Lokaler, hvor de vistnok selv drive Beværtning, saa ved man jo ikke, hvor det fører hen, og om det ikke kan antage et betydeligere Omfang og faa et for Opvarterstanden uheldigt Forløb.

Det siges, at de paagældende Soldater have faaet et Gratiale paa et Par Kroner, men da Opvarternes Priskurant hjemler dem en Dagløn af 6 Kr. for lignende Opvartertjeneste, viser det sig altsaa, at de paagældende Soldater her ere optraadte som Løntrykkere, naturligvis paa Officerernes Forlangende, det er ikke noget, Soldaterne selv have hittet paa. De ere vel udkommanderede eller have meldt sig frivilligt, eller hvad det nu hedder, og have saaledes sparet de 135 Officerer for 44 Kr.s Udgift. Det forekommer mig, at der heri ligger et overordentlig galt Princip.

Det drejer sig ikke her om de 44 Kr. for de 11 Opvartere, som ere blevne overflødige den paagældende Aften, men det er et Princip, som kan føres betydeligt videre, og som vi ogsaa tidligere have haft Lejlighed til at beskæftige os med, i alt Fald et noget lignende, nemlig at Underofficerer i Hæren og lignende optraadte som Konkurrenter til de saakaldte frie Arbejdere, underbød dem med Hensyn til Løn og arbejdede under Forhold, som de almindelige Arbejdere ikke ville finde sig i. Jeg tillader mig derfor at forespørge den